

Dievča
zo strážneho
domčeka

JULIE KLASSENOVÁ

*D*ievča
zo stráždneho
domčka

Dievča
zo strážneho
domčeka

JULIE
KLASSEN OVÁ

Copyright © 2010 by Julie Klassen

Originally published in English under the title

The Girl in the Gatehouse

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s. r. o., 2024

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-159-6

Brianovi,
ktorý miluje a odpúšťa

a láskyplnej pamiatke
mojej matky a najväčšej fanúšičky
Lorette „Lori“ Theisenovej

Jún 1940 – august 2010

*Všetky neresti sa v odpustení taja,
také sú, prosím, brány raja.*

– William Blake

*Aká tesná je brána a úzka cesta,
ktorá vedie do života,
a málo je tých, čo ju nachádzajú.*

– Ježiš Kristus

*Dôležitou otázkou a bolestným rozhodovaním sa teraz stalo,
kde sa usadiť.*

– Jane Austenová: *Sídlo Mansfield*

1

SEPTEMBER, 1813

Toto je koniec jediného života, aký som poznala, pomyslela si Mariah Aubreyová, keď sa dívala cez okno koča späť na zmenšujúce sa postavy matky a sestry. V popredí stála devätnásťročná Julia a plecila sa jej natriasali od vzlykov. Mariah pri tom pohľade krvácalo srdce. Matka stála za ňou, ruku mala položenú na Juliinom ramene ako prejav útechy, pochopenia, či azda až v snahe zadržať ju, ak by sa za ňou chcela rozbehnúť. Vtedy sa ukázal aj otec, schádzal po schodoch z Attwood Parku. Nevyšiel von, aby sa s ňou rozlúčil. Nechcel, trval na tom, že „nemravnosť treba potrestať a škandál nezľahčovať“. Teraz však jednu ruku ovinul okolo svojej manželky a druhú okolo mladšej dcéry. Otočil ich a viedol späť dovnútra, do jediného domova, ktorý Mariah poznala. A ktorý už možno nikdy neuvidí.

Mariah sa obrátila nazad. Slečna Dixonová, ktorá sedela na lavičke oproti nej, odvrátila zrak a predstierala záujem o lem svojej kabelky, akoby si žiadne slzy ani nevšimla.

Mariah si zahryzla do pery, aby zastavila jej chvenie. Dívala sa von oknom, aj keď vedela, že jej z toho bude nevoľno. Myslel jej zaplavili udalosti uplynulého mesiaca, takže prírodu, ktorú míňali, si sotva všimla. Skrivila tvár, ale tie ničivé obrazy sa ani nezmenili, ani nezmizli.

„Máme pred sebou dlhú cestu, slečna Mariah,“ prehovorila Dixonová. „Čo keby ste sa pokúsili trochu si pospať? Aspoň tie míle ubehnú rýchlejšie.“

Mariah sa nútene usmiala, prikývla a poslušne zatvorila oči. Pochybovala, že sa jej podarí zaspáť, ale keď bude mať zavreté oči, aspoň sa nebude musieť dívať na lútosť v tvári posledného spojenca, ktorý jej na svete zostal.

Cestovali dva dni. Zastavovali v rozličných zájazdnych hostincoch, aby vymenili kone, natiahli si údy a narýchlo niečo zajedli. V podvečer druhého dňa cesty bola už Mariah taká vyčerpaná, že konečne zaspala. Vtedy sa prenajatý dostavník náhle naklonil a zo spánku ju prebudil náraz do bočnej steny voza.

„Čo sa deje?“ spýtala sa, keď sa narovnávala.

Dixonová si na plavých vlasoch napravila klobúk zdobený striebornou niťou. „Myslím, že kočiš sa uhýbal ovciam.“ Pohľadom skúmala pastviny za oknom. „Zdá sa, že v tejto oblasti je rozšírený chov oviec.“

Mariah si pošúchala udreté plece a vyzrela von z oboch okien dostavníka. Na jednej strane sa pozvoľna vinula trblietavá rieka a na druhej sa na zvlnených lúkach pásli ovce s bielymi

tvármi a statné jahňatá. Rieka sa pred nimi zatáčala, preto ju preklenuli cez kamenný most a prešli popri dvoch mlynoch z červených tehál, ktoré stáli na jej brehu. Vošli do dediny s chalupami postavenými z bieleho kameňa, s hostincom, lekárnou, kamenárstvom a s kostolom so špicatou vežou, ktoré obkolesovali trojuholníkový trávnik.

„Je toto Whitmore?“ opýtala sa Mariah.

„Dúfam, že áno,“ vzdychla Dixonová. „Moje kosti majú týchto biedne odpružených lavíc už dosť.“ Jej niekdajšia pesúntka nemala ešte ani päťdesiat, zato sa sťažovala ako taká starana.

Neveľkú dedinku nechali za sebou a o pár minút neskôr kočiar prudko zabočil. Mariah zdvihla zrak práve včas, aby uvidela impozantný vstup na panstvo – jeho vysoké múry prerušené otvorenou bránou so stĺpmi po oboch stranách.

Dixonová sa naklonila k oknu ako kvetina, ktorá prahne za slnkom. „Kde je strážny domček?“

„Toto musí byť hlavný vchod,“ povedala Mariah a vysvetlila, čo si pamätala z tetinho listu. „Strážny domček sa nachádza pri druhom vchode, ktorý sa už nepoužíva.“

Mariah sa stále nevedela zmieriť s tým, že odteraz musí žiť sama a jej jedinou spoločníčkou bude slečna Dixonová. Otec vyhlásil, že aj keby v jeho dome nebola iná mladá dáma, ktorú by Mariahin charakter mohol ohroziť, nepotupil by susedov tým, že by jej naďalej poskytoval prístrešie. Ako ju len jeho slová zaboleli. Ešte aj teraz ju pálili.

Dostavník prešiel cez bránu a pokračoval po príjazdovej ceste, ktorá lemovala niekoľko akrov udržiavaných pozemkov – tvarované kríky, ružovú záhradu a zrkadlový rybník uprostred. Na vrchole točitej cesty stál pôsobivý Windrush Court. Bolo to dvaapopolposchodové panské sídlo zo sedemnásteho storočia postavené zo svetlozlatého kameňa s arkierovými oknami

vystupujúcimi zo škridlovej strechy. Z prízemia a prvého poschodia hľadeli vysoké delené okná.

Kočiar zastal pred rezidenciou, a keď paholok zoskočil, aby spustil schodík, naklonil sa. Vtedy sa na dome otvorili hlavné dvere a spomedzi stĺpov na klenutej verande sa nevynorila jej teta, ale akási podivná postava. Takmer šesťdesiatročný muž v jedno-
duchom tmavom obleku. Nemal ani livrej, ani vznešený postoj, aké by očakávala od lokaja či majordóma. Na jeho držaní tela bolo čosi neprirodzené, akoby mal jedno plece mierne vyššie než druhé.

Paholok otvoril dvere koča, no približujúci sa muž zdvihol ruku, aby ho zadržal. „Počkajte chvíľu.“ Meravo sa Mariah uklonil. „Jeremiah Martin.“ Zdvihol plešivejúcu hlavu korunovanú striebrostivými vlasmi. „Ste slečna Aubreyová?“

„Áno. Moja teta ma neočakáva?“

„Áno, ale mám vás nasmerovať k strážnemu domčeku.“

„Ďakujem.“ Mariah zaváhala. „Smiem predtým narýchlo pozdraviť pani Prin-Hallseyovú?“

„Nie, madam. Mám vás hneď zobrať do strážneho domčka.“

Teta jej ponúkla miesto na bývanie, ale odmieta ju osobne prijať? Mariah mrkla na Dixonovú, aby videla, ako táto kritická žena zareaguje, no Dixonová sa na ňu nedívala. Cívela na muža alebo skôr na hák, ktorý mu vycnieval z miesta, kde by mala byť jeho ľavá dlaň.

„Rozumiem.“ Mariah dúfala, že sklamanie a zahanbenie, ktoré cítila, zakryl jej strnulý úsmev.

Mužove modré oči na nej na okamih spočinuli, potom zrak odvrátil. „Nastúpim na voz a usmerním kočiša. Panstvo Windrush Court je dosť veľké.“

O chvíľu sa koč znovu zatriasol k životu a otočil sa na druhú stranu príjazdovej cesty.

Mariah sa obzrela za domom. Na jednom z prízemných okien sa odhrnuli závesy a opäť sa zatiahli. Vtedy dostavník

zahol doprava, preč z dohľadu panského sídla, a vstúpil do hájika zo sekvojí a pagaštanov.

Zatiaľ čo sa trmácali cestičkou, Mariah sa snažila stráviť bolesť z toho, že ju jej teta ani len nepozdravila. Keďže bola vydatá za Mariahinho strýka, „teta Fran“ sa o ňu zaujímala, dokonca ju pri niekoľkých príležitostiach pozvala na návštevu. Hoci nikdy nebola priveľmi srdečná, bola k mladej Mariah stále láskavá, preto ju toto odmietnutie bolelo o to viac.

Mariah mimovoľne natiahla ruku a stisla svojej spoločníčke dľaň. „Ďakujem, že ste išli so mnou.“

Dixonová jej stisk opätovala a v modrých očiach sa jej zaleskli slzy. „A čo iné by som robila?“

Dostavník prešiel okolo domu záhradníka, pred ktorým stál fúrik plný kvetín a vedľa neho skleník. Potom minuli stolársku dielňu, súdiac podľa dlhých dosák naukladaných na podstavci na rezanie dreva. Hrbil sa nad nimi vyzriabnutý muž v stredných rokoch, ktorý sa pri pohľade na prišielcov letmo dotkol klobúka.

Les hustol a cestička sa zužovala, keďže ktosi dovolil, aby tráva a burina zarástli kedysi dobre udržiavanú cestu. Mariah natáhovala krk, aby cez stromy zachytila aspoň náznak strážneho domčeka.

A zrazu sa pred nimi vynoril.

Vysoký a úzky, postavený z karamelového cotswaldského kameňa. *Nie je to až také zlé*, pomyslela si Mariah. Strážny domček vyzeral ako miniatúrny dvojposchodový hrad spojený s oblúkovitou bránou a vežičkami po oboch stranách brány, ktoré boli o poschodie vyššie než samotný dom. Vysoký múr, ktorý obklopoval celé panstvo, sa od vzdialenejšej vežičky na opačnej strane brány od domu zatáčal a mizol v lese.

Kočiar sa zastavil a paholok opäť zoskočil, aby otvoril dvere. Tentoraz pán Martin proti ich zosadnutiu nenamietal.

Vlastne sa zdalo, že vystupovanie z koča pohltilo všetku jeho pozornosť.

Mariah zostúpila na zem a zadívala sa na veľkú bránu a ozdobné filigrány navrchu masívnych železných žrdí. Bolo očividné, že v istom čase toto predstavovalo hlavný vchod a východ z panstva. Teraz bola brána zabezpečená hrubou reťazou a hrdzavým visiacim zámkom.

Pri pohľade zblížša samotný domček pôsobil zanedbane. Kamenné múry boli napadnuté škodcami, sklo na oknách zakalené a niekoľko tabúl popraskaných. Neveľká záhradka bola zarastená a príľahlé hospodárske budovy – malá stajňa a kôľňa – chátrali. Zo stromu visela lanová hojdačka, ktorej drevené sedadlo bolo prelomené na dve časti.

Mariah pozrela na Dixonovú, ale tá už opäť zízala na pána Martina. Muž zastal neďaleko nich a z vrecka lovil štrngajúce kľúče, zatiaľ čo Dixonová si k nosu bez ostychu priložila naporfumovanú vreckovku. Muž prenikavo páchol. Mariah sa domnievala, že to nie je zápach nečistoty, ale čohosi iného. Nech to však bolo čokoľvek, Dixonovej sa to zjavne nepáčilo.

Pozrel na Mariah a príkro povedal: „Brána má zostať zamknutá. Otvára sa iba v prípade požiaru alebo iného vážneho prípadu núdze.“

Mariah premkla zvedavosť. „Smiem sa opýtať na dôvod?“

Nadvihol zdravé pravé plece, takže ich mal obe pokrčené. „Už roky sa nepoužíva. Minimálne odkedy rozšírili cestu za hlavnou bránou.“

Jeho odpoveď celkom nevysvetľovala zamknutú bránu, ale Mariah nenaliehala.

Pán Martin odomkol a otvoril dvere na strážnom domčeku. Podal jej kľúče a Mariah dychtivo vkročila do svojho nového domova.

V malej kuchyni ich privítal sladkastý zápach splesneterj vlhkosti a stuchnutý vzduch. Stôl a pracovnú dosku pokrýval

prach. Dixonová nadvihla starý kôš, ktorý ležal na príborníku hore dnom, a objavila pod ním hŕstku myšacieho trusu. Zvrátila svoj malý nos.

Mariah prešla z kuchyne do prijímacieho salónu, ktorý sa nachádzal v prednej časti domu. Keď vstúpila, niečo prebehlo okolo a zmizlo z dohľadu. Ovisnutú pohovku a kreslo zakrývala tkanina a chránila ich tak pred prachom. Na stene pod predným arkierovým oknom boli škvrny od vody, no aspoň strecha sa zdala byť neporušená. Moľami prežraté závesy by si zaslúžili spáliť a vymeniť, ale azda ich dokážu vyprať a pozašivať. Mariah si vzdychla. Čaká ich toľko práce a ony majú na to také obmedzené prostriedky.

Pán Martin vyzval kočiša a paholka, aby z kufru a strechy dostavníka zložili ich batožinu a priniesli ju dovnútra, no sám odišiel bez toho, aby im ponúkol pomoc. Možno nemôže, keďže má namiesto dlane hák. Alebo azda nepovažuje túto zvláštnu mladú ženu – vzdialenú príbuznú svojej panej – za hodnú svojej námahy.

Dve debničky s potravinami a kuchynským riadom Dixonová nasmerovala do ponurej kuchyne, debnu s knihami a bielizňou do prijímacieho salónu a truhlice hore na poschodie.

Mariah spolu s Dixonovou vystupovali za mužmi hore úzkym schodiskom na prvé poschodie, držiac sa zábradlia, ktoré sa im triaslo pod rukami. Na oboch koncoch úzkej chodby našli jednu spálňu a medzi nimi nevelkú obývaciu izbu.

„Ktorú by ste chceli, Dixonová?“ opýtala sa Mariah, ktorej sa ulávil, že izby sú v obývatelnom stave.

„Vy by ste, pravdaže, mali mať väčšiu,“ povedala Dixonová a otáľala pred oknom priestrannejšej spálne, z ktorého bol výhľad na cestu a les, čo sa rozprestieral za ňou. Ponad vrcholky stromov vyčnievala strecha nejakej strohej hranatej budovy. Z jej múrov vystupovali tri čierne komíny, ktoré vyfukovali tri stĺpy tmavosivého uhoľného dymu.

„Obávam sa, že tu nie je ktovieaký výhľad. Ak si vyberiete druhú izbu, nebude mi to prekážať.“

„Táto je dobrá, Dixonová, ďakujem. Čo myslíte, že je to za budovu?“

„Neviem. Ale stačí jeden silnejší vietor a jeho sadze budeme zametať z našej dlážky.“ Otočila sa. „Mali by sme sa však pustiť do práce. Tento dom sa sám nevydrhne.“

Niekoľko dní Mariah s Dixonovou čistili a vetrali strážny domček od podlahy až po strop, od pivnice až po podkrovia. Museli vystáňovať zopár tvorov, ktoré sa zabývali v komínoch, a povymetať kôpky trusu. Toto bol jediný dôvod, pre ktorý Dixonová nenamietala, keď Mariah navrhla, aby si prisvojili mačku, čo začala sledovať každý ich krok počas toho, ako nosili dnu a von špinavé závesy, aby ich vyvarili. Odmietli ich spáliť.

Na štvrtý deň Dixonová zvolala: „Slečna Mariah! Po cestičke k nám prichádza koč.“

Mariah zamdlelo srdce. Koč smeroval od panského domu. Kto to len môže byť? Rozbehla sa ku kuchynskému oknu a dívala sa von na vznešený kočiar ťahaný párom rovnakých hnedákov. Lokaj v livreji zostúpil na zem, otvoril dvierka a ponúkol ruku pasažierovi.

Bola to ona. Jej teta, niekdajšia Francesca Norrisová, terajšia pani Prin-Hallseyová.

Vlasy mala iné, než aké si ich Mariah pamätala – sivé ako zajačia kožušinka, natočené a povypínané vysoko do elegantného účesu. Dlhé špirálovité vlny jej stupňovito padali na jedno plece. Istotne je to parochňa. Teta Norrisová nikdy nemala také husté vlasy a tie, čo mala, boli červenkastohnedej farby.

Tetina tvár bola jemne napudrovaná, ale obočie a mihalnice mala tmavé, takže jej hnedé oči vyzerali veľké a nevinné. Mala na sebe purpurovočervené denné šaty so striebornými pásikmi a s vysokým čipkovým golierom. Hlavu držala vzpriamene a stáby kráľovná kráčala k dverám. Mariah sa ponáhľala otvoriť, no Dixonová ju pevnou rukou zastavila.

„Dovoľte, slečna,“ povedala svojim najúctivejším tónom a popritom jej z hlavy stiahla čepiec. Mariah si napochytre rozviazala zásteru.

Dixonová otvorila dvere, skôr než Mariah stihla vojsť do salónu. Stála tam, zatiaľ čo jej teta vstúpila do skromnej kuchyne, akoby jej tento domček patril. A v určitom zmysle slova jej zrejme aj patril.

„Teta... teda, pani Prin-Hallseyová, rada vás opäť vidím.“ Mariah hodila zásteru na stôl a urobila puckerlík.

„Naozaj?“

„Pravdaže. Azda nie... za takýchto okolností, ale áno, som rada, že vás vidím.“

Ženine malé, tenké pery rozťahol úsmev. Elegantne prikývla a nasledovala Mariah do prijímacieho salónu.

Mariah jej ponúkla kreslo, ale ona jej ponuku prešla bez povšimnutia. „Nezdržím sa.“ Veľkými očami jej skúmavo hľadela do tváre. „Koľko máš teraz rokov, Mariah? Dvadsaťjeden?“

„Dvadsaťštyri.“

Tmavé obočie sa nadvihlo. „Naozaj? Dobré. Nebudem špekulovať nad tým, o koľko si od nášho posledného stretnutia staršia, pretože si neželám, aby si mi túto láskavosť oplatila. Priznávam, že vyzeráš dobre.“

„Ďakujem. Aj vy.“

Teta prikývla. „A ako si zvykáš?“

„Myslím, že veľmi dobre,“ odvetila Mariah. „Vážim si vašu ponuku ubytovania.“

Pani Prin-Hallseyová nad jej poďakovaním mávla rukou. „Mrzí ma, že som tá nemohla privítať, keď si pricestovala. Hugh... teda, bola som indisponovaná.“ Cez otvorené kuchynské dvere ukázala na dvoch lokajov čakajúcich vonku. „Priniesla som zopár vecí.“

Mladíci v livrejach vošli dovnútra. Prvý z nich niesol bohato zdobenú štvorhrannú truhlicu.

„Toto je truhlica, ktorú som si so sebou priniesla do Windrush Courtu. Obsahuje len zopár osobných vecí. Bola by som pokojnejšia, keby bola nateraz pod tvojou strechou. Môj vzťah so synom môjho nebohého manžela, Hughom, je trochu komplikovaný. Rozumieš.“

Mariah nerozumela, ale prikývla.

Pani Prin-Hallseyová kývla rukou v decentnej rukavičke druhému lokajovi.

„A tu je niekoľko vecí pre teba.“ Teta začala z košíka, ktorý držal mladík, vyťahovať jednotlivé veci. „Táto lampa patrila mojej starej mame.“ Nadvihla povrazom omotaný balíček sviec. „A k nej patrí aj tucet sviečok. A tu je plechovka kávy a ďalšia s čajom. Kuchárka ti tiež posielala rôzne pečené dobroty.“ Naznačila lokajovi, aby podal košík Mariah.

„Truhlicu nechám vyniesť do podkrovia,“ vyhlásila pani Prin-Hallseyová. „Vo veži je podkrovný priestor, ak si dobre pamätám, však?“

„Áno,“ odpovedala Mariah, hoci očividne išlo iba o rečnícku otázku. Čudovala sa, odkiaľ vie teta o podkroví, a nedokázala si predstaviť, čo ju predtým mohlo prinútiť vojsť do tohto dávno opusteného strážneho domčka.

Mladý lokaj, ktorý niesol truhlicu, vykročil ku schodom.

„Máš ešte niečo, čo by si chcela, aby moji muži vyniesli hore do podkrovia, kým sme tu?“

Mariah rýchlo premýšľala. „Na prvom poschodí máme na chodbe dve truhlice. Sú už takmer prázdne.“

„V poriadku.“ Pani Prin-Hallseyová pokynula druhému lokajovi, ktorý vyštartoval za prvým.

Pohľad na to, ako sa po dome, ktorý sa tak rýchlo stal jej domovom, voľne pohybujú cudzí ľudia, Mariah vyviedol z miery. Aj napriek tomu sa však na pani Prin-Hallseyovú usmiala. „Ďakujem, teta Fran.“ Staré oslovenie Mariah vyklzlo z úst skôr, než si to stihla uvedomiť.

Žene sa rozšírili oči. „Už roky ma takto nikto neoslovil a ani mi to nechýbalo. Môžeš ma volať...“ zamyslela sa, „teta Francesca. Alebo pani Prin-Hallseyová, ak chceš.“

„Isteže, prepáčte.“ Mariah sa cítila ako pokarhaná. Predtým jej tete toto oslovenie neprekážalo. „A ešte raz ďakujem za dary.“

Opäť elegantne prikývla. „To nič nie je.“

O pár minút bola teta preč a s ňou aj jej sprievod.

Mariah opäť vyšla hore na poschodie. Potešilo ju, keď videla, koľko miesta sa uvoľnilo po tom, čo sa odniesli truhlice. Postavila sa k oknu a civela na strechu a komíny dvíhajúce sa spoza stromov, jeseňou sfarbených do zlata.

Podlahové dosky za jej chrbtom zavzrgali a oznámili prítomnosť Dixonovej.

„Spýtala som sa jedného z tých lokajov, čo je to za budovu tam za cestou.“

„Áno?“ Mariah sa ponad plece pozrela na Dixonovú. „A čo ste zistili?“

„Je to miestny chudobinec,“ potichu riekla jej spoločníčka s pohľadom upretým na okno.

Mariah sa znova zahľadela na tmavú strechu a zachvela sa. *Chudobinec...* Zrazu sa jej strážny domček nezdal až taký zlý osud.

*Pracuj, žena, pracuj, písanie kníh pusti z hlavy,
bo múdre ženy žiadnu ešte isto-iste nenapísali.*

– vojvodkyňa z Newcastleu, spisovateľka zo 17. storočia

2

Neskorá jeseň a zima boli chladné, osamelé a skľučujúce. Pani Prin-Hallseyová sa viac nevrátila ani svoju neter nepozvala do veľkého domu. Mariah počula od stolára Jacka Stronga z panstva, že veľkú časť decembra a januára bola milostivá pani chorá. Aj slečna Dixonová ochorela. Počas niekoľkých nekonečných týždňov trpela triaškou, takže Mariah veľkú časť svojich síl – aj finančných prostriedkov – minula na to, aby udržala Dixonovej spálňu v teple a naplnila všetky jej potreby. No ako sa Dixonová aj napriek tomu chvela a dychčala! Zopárkrát zašla Mariah aj do dedinskej lekárne, aby nakúpila lieky a hrubé vlnené ponožky i šál, ktoré, ako jej povedali, uplietli „obyvatelia Honorinho domova“, chudobinca, čo sa nachádzal neďaleko jej príbytku.

Čoskoro sa ukázalo, že ročná renta, ktorú pri odchode dostala od otca, im rok nevydrží. Boli nútené kúpiť novú okennú tabuľu a látku na posteľnú bielizeň, ktorú nedokázali zachrániť, a rovnako aj uhlie a iné nevyhnutnosti do domu. A napokon

nečakaný účet v lekární zúžil zostávajúce prostriedky na zúfalo nízku sumu.

Teraz však všetko nasvedčovalo tomu, že čoskoro príde jar. Bol iba február a sneh sa už roztápal. Cez zvlhnutú zem sa začala predierať zvrastená rebarbora a zhluky fialových krókusov, aby robili spoločnosť nesmelým snežienkam.

Hoci menej chladné počasie znamenalo, že budú potrebovať menej paliva do krbov a čoskoro budú môcť v záhradke vysiať zeleninu, aj tak bola ich situácia biedna. Mariah preskúmala účty domácnosti a zaumienila si, že niečo bude musieť v dohľadnom čase urobiť. Spomenula si na slová admirála Nelsona: „*Zúfalé záležitosti si vyžadujú zúfalé opatrenia,*“ a vedela, že je čas, aby aj ona podnikla zúfalé opatrenia.

Namočila brko do kalamára a pustila sa do písania listu svojmu bratovi Henrymu. Henry Aubrey bol od nej o pár rokov starší a pracoval v Oxforde ako pomocný právny zástupca, ktorý rýchlo napredoval. Nevidela ho od minulého leta, ale bola si istá, že otec ho oboznámil so situáciou a zakázal mu podporovať ju. Mariah si však nahovárala, že jej žiadosť je skôr profesionálneho než osobného charakteru.

Vo svojom liste Mariah opísala svoj „zúfalý“ návrh a požiadala Henryho, ak to bude považovať za možné, aby navštívil windrushský strážny domček. A ak nie, nech jednoducho pošle svoju zápornú odpoveď. Nechcela riskovať, že sa na neho otec nahnevá, ani odtiahnuť Henryho od práce, ak pokladá jej plán za márnny.

Dixonová, ktorá sa už cítila oveľa lepšie, jej list poslala.

Po zvyšok týždňa Mariah veľa času strávila chodením ho-re-dole po salóne, zatiaľ čo Dixonová sa pokojne venovala šitiu.

„Myslíte, že príde?“ opýtala sa Mariah po dvadsiatykrát.

Dixonová pretiahla dlhú niť cez roztrhanú prikrývku. „Nenapísali ste mu a nepožiadali ho, aby prišiel?“

„Áno, ale možno hovoril s otcom a rozmyslel si to.“

„Príde,“ trvala na svojom Dixonová. „Musíte dôverovať svojmu bratovi a Bohu.“

Henrymu Mariah dôverovala. Bohom si nebola taká istá. Už nie.

Práve uprostred jej ustarostených úvah sa objavil dobrosrdečný záhradník z panstva Albert Phelps s košíkom kvetinových cibuliek. Počas dlhej jesene a zimy sa ukázalo, že on aj Jack Strong sú veľmi úslužní susedia. Pán Phelps bol územčistý muž s krátkymi postriebrenými vlasmi a kedykoľvek sa pozrel na Dixonovú, oči sa mu roziahali. Mariah to zakaždým pobavilo, no staršia žena akoby sa mala na pozore.

„Teraz možno nevyzerajú príťažlivo,“ poznamenal pán Phelps, „ale skôr než sa nazdáte, začnú tieto gladioly a frézie pučať a rozjasnia vám zadnú záhradu.“

Dixonová stála ticho a neprívetivo, tak sa mužovi namiesto nej poďakovala Mariah.

„Rád vám ich zasadím, ak chcete.“ Kým hovoril, díval sa na Dixonovú, preto tentoraz Mariah čakala, že odpovie jej spoločníčka.

Dixonová nadvihla bradu. „Obe sme vám vďačné za vašu pomoc, pán Phelps,“ chladne odvetila.

Jeho červenú tvár zalial široký úsmev. „A o pár týždňov vám prinesiem debničku sadeničiek, ktoré som začal pestovať v skleníku. Na tie je ešte priskoro. Ale na cibulky je vhodný čas.“

Mariah zišlo na um, či už slečne Dixonovej niekedy nejaký muž priniesol kvety, hoci len cibulky kvetov. Na chvíľu odložila vlastné starosti a usmiala sa.

Už bolo načase.

V sobotu popoludní niekto zaklopal na predné dvere strážneho domčeka. Bola to vzácnosť, no Dixonová vstala, aby otvorila. Keď Mariah videla, že na prahu stojí Henry, stiahlo jej hrdlo a zamdlelo srdce. Túžila sa rozbehnúť a vrhnúť sa mu do náručia, ale hoci sa jej to pri ňom nikdy nestalo, tentoraz zaváhala. Čo ak k nej bude chladný? Rezervovaný? Čo ak ju odmietne?

„Mariah.“ Keď k nej kráčal, aby ju pozdravil, v jeho očiach blčala vrúcnosť a súcit.

Zdržanlivosť z nej razom opadla a vychutnala si jeho objatie. „Och, Henry, ďakujem, že si tu. Bála som sa, že neprídeš. A nemala by som ti to za zlé, ale...“

„Pravdaže som prišiel, Rye. Hneď ako som mohol.“

Mariah si skúmavo prezerala svojho brata, keď sa srdečne vítal s Dixonovou. Vyzeral rovnako ako vždy. Stále bol pekný, hoci driek mu azda trochu zhrubol a hnedé vlasy, ktoré mali rovnaký odtieň ako jej, sa zdali trochu redšie.

Len čo sa Dixonová ospravedlnila, Mariah sa zadívala do Henryho orieškovohnedých očí – takých istých, aké mala aj ich matka.

„Myslíš, že je to hlúpy nápad? Prosím, povedz mi, ak si to myslíš.“

„Nemyslím si to. Považujem to za skvelý nápad. Možno je to spôsob, ako z celého toho zmätku vyťažiť niečo dobré.“ Posadil sa na pohovku. „Ktorú si mala na mysli?“

„Uvažovala som nad *Trním Bathu*.“ Sadla si vedľa neho. „Samozrejme, anonymne. Cez zimu som ju prepracovala a poopravovala. Ale aj *Dcery* sú už takmer hotové, ak sa nazdávaš, že sú lepšie.“

„Obe sa mi páčili. A spomínam si, že aj Julii. Ehm...“ Poškrabal sa po brade. „Možno budeš chcieť zmeniť názvy, aby ich nespoznal otec.“

Otec neznášal romány, kritizoval ich za to, že majú neblahý vplyv na citlivé mladé ženy. „Výborný nápad,“ povedala. „Netreba otca viac dráždiť.“

Henryho oči posmutneli. „Rye...“

Mariah ho však zastavila. Netúžila po jeho súcite a nechcela ani hovoriť o minulosti. „Myslíš, že ten vydavateľ, ktorého poznáš, by mohol mať záujem?“

Nadýchol sa. „Nemám poňatia, ale môžem sa opýtať.“

„Si si istý, že ti to neprekáža? Ak to otec zistí...“

„Myslím, že šance, že sa to stane, sú dosť malé.“ Vzal ju za ruku. „Urobím to veľmi rád. Prial by som si, aby som mohol spraviť viac, ale...“

„Ššš, Henry. Ja viem. Som ti vďačná, že si vôbec prišiel. Peniaze by som od teba nevzala, aj keby si mi mal čo dať. Takto aspoň môžeš úprimne vyhlásiť, že si mi žiadne prostriedky neposkytol.“

Henry si prekrížil ruky a zamračil sa. „Viem, že tá nemohli nechať doma s Juliou, ale nepostarať sa o vlastnú dcéru...“

„Nesúď ho tak prísne,“ upokojovala ho Mariah. „Zaiste bol presvedčený, že suma, ktorú mi dal, nám vystačí na celý rok. Vieš predsa, že finančné záležitosti spravujú mama s Westonom a je to tak už celé roky.“

„Nemohla by si napísať a požiadať o viac peňazí?“

Dôrazne naňho pozrela. „Ty by si to urobil?“

Zachvel sa. „Nikdy.“

„Určite som mohla hospodáriť efektívnejšie, ale...“

Vošla Dixonová a v rukách niesla tácku s kávou a sušienkami. „Počínate si znamenite, slečna Mariah. Nikdy o tom nepochybujte. Vytvorili ste domov z ničoho.“

Henry nadvihol obočie. „Skutočne?“ Usmial sa na Mariah a stisol jej ruku. „Som na teba hrdý.“

„Hrdý? Ja... ďakujem ti, Henry.“ V očiach ju pálili slzy.

Zdalo sa, že jej reakcia ho znervóznila. „No tak, nepokaz si kvôli mne vizáž.“ Postavil sa. „Ďakujem, Dixonová, ale nemôžem ostať. Tak kde je to majstrovské dielo?“

Mariah vstala a podišla k stolíku. Tu vymenila titulnú stranu, na ktorú napísala upravený názov *Zima v Bathe*, zabalila rukopis do hnedého papiera a priviazala ho motúzom. Dixonová medzitým podala jej bratovi balíček sušienok na cestu domov.

Henry sa jej poďakoval a potom sa s očakávaním otočil k Mariah.

Otáľala, hrubý zväzok si pridržala na hrudi. Čo ak ho vydavateľ bude považovať za niečo príšerné? Môže sa to stať. No musí to skúsiť. Podala Henrymu objemný balíček.

Henry ho potáľkal v dlani. „Myslel som, že si povedala román, nie slovník.“ Žmurkol.

Mariah sa pokúsila usmiať, ale nepodarilo sa jej to. „Dávaj naň pozor, Henry. Je to moja jediná kópia konečnej verzie.“

„Žiaden strach. Budem ho strážiť, akoby to bolo tvoje prvorodené.“ Voľnú ruku položil Mariah na plece. „Opatruj sa, moja milá. A teraz choď a dokonči tú druhú.“

V jedno piatkové ráno koncom februára sa Mariah rozhodla dať si od písania prestávku. Stála pred oknom vo svojej spálni a sledovala, ako dvaja chlapi z chudobinca natahujú lano cez zriedkavo využívanú cestu. Premohla ju zvedavosť a otvorila okno.

„Dobré ráno, chlapi,“ zavolala zhora. „Čo to robíte s tým povrazom?“

„Dobré ráno, slečna!“ Tučný jedenástročný George jej bezstarostne zamával svojou baretkou. „Vyberáme mýto od každého dievčaťa, ktoré chce prejsť.“

Mariah cítila, ako sa jej zdvihlo obočie. „Mýto na tejto ceste? Koľko?“

George a jeho kamarát Sam sa na seba uškrnuli. „Iba jeden.“

Mariah naklonila hlavu nabok. „Jeden čo?“

„Jeden bozk.“

Chudý Sam vyprskol do smiechu a zakryl si ústa špinavou rukou. George sa naňho pozrel, akoby bol hlúpy.

„Je predsa Bozkávací piatok, nie?“ bránil sa George.

Naozaj? Mariah na to úplne zabudla. „Domnievam sa, že áno. Ale nemyslím, že tam budete mať veľa práce.“

George mykol plecóm. „V chudobinci sme už pobozkali všetky dievčatá.“

Sam energicky prisvedčil.

George kopol špičkou topánky do zeme. „Vy asi nemáte dôvod prechádzať touto cestou, však, slečna?“

Mariah sa usmiala. „Bohužiaľ nie, George. Možno sa však ukáže nejaká iná šťastná dáma.“

„Je to možné.“

„A keď príde,“ zajasal Sam, „budeme na ňu pripravení!“

Mariah pokrútila hlavou, zamávala im a zatvorila okno. *Bozkávací piatok*. Ako dávno to bolo, čo na to pomyslela? Bol to jediný deň v roku, keď školáci mohli dať bozk ktorémukoľvek dievčaťu chceli bez toho, aby sa museli báť odplaty.

Mariah sa pobrala dolu, aby zistila, či nájde niečo pod zub. Začínal do nej dobiedzať hlad, pretože na raňajky toho zjedla málo. Dixonová opäť pripálila ovsenú kašu.

Kuchyňa bola prázdna, iba cez otvorené okno zvonku zo zadnej záhrady začula hlasy.

„Slečna Dixonová, viete, aký je dnes deň?“ spýtal sa záhradník s úsmevom na začervenej tvári a iskrou v oku.

„Piatok?“

„A nie hocijaký piatok. Je Bozkávací piatok. A vy viete, čo to znamená.“

Dixonová si založila päť v bok. „Pán Phelps, už nie ste školák. Dúfam, že nepomýšľate na to, že si ukradnete bozk.“

„Á, slečna Dixonová, nenúťte ma uštipnúť vás do zadku.“

Dixonovej tvár sa zatiahla pobúrením. „Môj ty...! To by ste sa neodvážili.“

Zľahka pokrčil plecami. „Je to tradičný trest.“

„Albert Phelps, ak sa opovážite uštipnúť ma... niekde, v okamihu pocítite na hlave túto lopatu!“

„Slečna Dixonová...“ Našpúlil pery a vtedy vyzeral ako taký vyrastený chlapec. Ako George alebo Sam, len menej rozkošný.

Mariah pri mužovom vystrájaní potlačila úškrn. Obdivovala jeho odvalu.

„Tak iba jeden bozk na líce?“ Zovrel vo vzduchu palec a ukazovák. „Maličký.“

Mariah mala z okna výborný výhľad na Dixonovú v jej záhradníckych rukaviciach, zástere a starom čepci, ktorý lemoval jej chudú tvár s nápadnými modrými očami. Vyzerala namrzene a... bolo tam ešte čosi. Ale čo?

„Tak dobre,“ trpiteľsky pristala Dixonová. Naklonila hlavu a nastavila líce ako pacient, ktorý sa pripravuje na to, že ho budú rezať. Pán Phelps sa však na ňu nevrhol. Naopak, opatrne sa nahol a vtisol na líce slečny Dixonovej pomalý, nežný bozk. Dixonová sa chvíľočku ani nepohla, iba tam stála s naklonenou tvárou a očami... plnými slz.

„Ďa-ďakujem, pán Phelps,“ zamrmlala roztržito.

„Ja ďakujem vám, slečna Dixonová.“ Záhradník žiaril a zdalo sa, že si ani nevšimol, ako sa jej lesknú oči. Plesol si klobúkom o nohu, rozjarene si ho nasadil na hlavu a pobral sa preč.

Na cestičke stretol vysokého, kostnatého stolára Jacka Stronga, ktorý práve kráčal oproti.

„Poďakovala sa mi za to, že som ju pobozkal!“ zvolal radostne.

Mariah očakávala, že Dixonová zareaguje alebo aspoň zafrfle niečo o bezočivosti toho bozku, ale ona si len stiahla rukavice a ako omámená si to namierila do kuchyne.

„Dixonová, čo sa deje?“ opýtala sa znepokojená Mariah.

V Dixonovej modrých očiach sa opäť zaligotali slzy. „Kto by si to pomyslel, že svoj prvý bozk dostanem takto...“

Mariah stisla priateľke ruku. „Veľa dievčat dostalo svoj prvý bozk na Bozkávací piatok. Ja tiež.“

Dixonová trpkó vyfúkla vzduch. „Môj prvý bozk a nepochybne aj posledný.“

Mariah sa usmiala. „Nie, ak má do toho čo povedať pán Phelps.“

Dixonová stisla oči a pomaly pokrútila hlavou. „Starý blázon.“

No či mala na mysli pána Phelps a alebo seba, Mariah netušila.

Vyšla von, aby sa poďakovala Jackovi Strongovi, že im prišiel opraviť lanovú hojdačku, a opýtala sa na jeho manželku, ktorá bola gazdinou vo veľkom dome. Potom si vzala kúsok syra a vrátila sa hore, aby prepracovala *Dcery Brightonu*, príbeh dvoch sesterníc – jednej temperamentnej a druhej plachej a zdržanlivej –, ktoré sa zamilujú do toho istého muža. Ešte raz zastala pred oknom, hryzkajúc hrudku čedaru. George a Sam to už buď vzdali alebo si našli iné miesto, pretože cesta bola prázdna. Mariah si otupene pomyslela, že azda mala chlapcom vyhovieť a nechať sa pobozkať. Možno by to bol jej posledný bozk.

*Drabá tetuška, moja povest je v absolútnom bezpečí,
no som Ti nesmierne zaviazaná za ten obdivuhodný burhaj,
ktorý si okolo tobo narobila.*

– *Dedinská koketa*, 1822 (anonymný autor)

3

Ked sa nasledujúce dopoludnie rozľahlo v strážnom domčeku klopanie, Mariah položila brko, vstala od malého písacieho stola v obývacej izbe a ponáhľala sa dolu. Čakala, že tam nájde Jacka Stronga alebo pána Phelps.

Na prahu zadných dverí však nestál ani jeden, ani druhý. Bol tam Jeremiah Martin, sluha jej tety.

Mariah sa zachvela. Možno to bolo jeho ľadovými modrými očami. Čudne zdvihnutým plecom. Hákom. Alebo náhlým strachom z toho, čo jeho nečakaná návšteva môže znamenať. Pri strážnom domčeku sa neukázal od toho jesenného dňa, keď ona s Dixonovou pricestovali.

„Dobrý deň... pán Martin, však?“

„Stačí Martin, ak vám to neprekáža.“ Nepatrne sa uklonil, pričom sa mu napol čierny oblek. „Milostpani vás žiada, aby ste sa dostavili do sídla.“

Naplnila ju hrôza. „Je pani Prin-Hallseyová chorá?“

„Presne tak, slečna. Buďte tam s úderom jedenástej, nie skôr.“

Otočil sa a vykročil naspäť. S jednou rukou pohojdávajúcou sa popri tele a hákom držiacim sa pevne pri boku pôsobila jeho chôdza nemotorne.

Vedľa Mariah sa objavila Dixonová. „Prekvapuje ma, že žena ako vaša teta dokáže na panstve strpieť takého muža.“

„Áno, je to prekvapujúce,“ súhlasila Mariah. Našpúlila pery a potriasla hlavou. „Čo len môže chcieť?“

V stanovenú hodinu prišla Mariah k veľkému domu odetá do jedných zo svojich lepších šiat jasnomodrej farby. Vyšla po schodoch a potom popod kryté stĺporadie pristúpila k mohutným vchodovým dverám. Zaklopala iba raz a dvere sa otvorili. Martin sa pretisol popri lokajovi a kývol jej, aby vstúpila.

„Meškáte dve minúty.“

Mariah sa namrzela. „Cesta sem mi trvala dlhšie, než som očakávala.“

Mával nad tým rukou a už ju viedol cez vstupnú halu s masívnym kamenným kozubom. Keď Mariah zdvihla zrak, uvidela veľkolepú povalu s vyrezávanými a maľovanými medailónikmi s ovocím, kvetmi, anjelmi a vtákmi.

Došli k veľkému schodisku. Na odpočívadle boli vystavené dva veľké oficiálne portréty, ktoré osvetľoval trblietavý luster, čo visel nad nimi. Prvý zobrazoval muža v stredných rokoch s hustými sivými vlasmi a dlhými bokombradami. Zelené oči mal poklesnuté a takmer smutné. Vedľa neho bola podobizeň pekného, arogantne vyzerajúceho mladíka s čiernymi vlasmi, tmavými očami a s drahokamom na viazanke. „Martin, kto sú títo muži?“

„Starší džentlmen je nebohý manžel milosťpani, pán Frederick Prin-Hallsey. A mladší je jeho syn, pán Hugh.“

Mariah prikývla a nasledovala Martina hore zvyšnými schodmi a potom po rezonujúcej chodbe. Na jej konci otvoril dvere, naznačil, aby vstúpila a vzápätí ich za ňou zavrel.

Zatiaľ čo izby, okolo ktorých prechádzala, pripadali Mariah chladné, táto miestnosť bola preplnená – maľbami, hodinami, lustrom, svietnikmi a sochami. V centre toho všetkého na úhladne ustlanej posteli s baldachýnom vzpriamene sedela Francesca Prin-Hallseyová. Bola odetá do čiernych krepových šiat s čipkou a hlavu jej korunovala jej kučeravá parochňa. Deky, ktorá jej zakrývala nohy, bola jediným znakom toho, že je chorá.

„Mariah. Ďakujem, že si prišla. Pristane mi čierna? Ja si myslím, že nie, ale doktor Gaston tvrdí, že môžem kedykoľvek odísť, tak chcem byť pripravená. Vidíš, aj tuto slečna Jonesová je v čiernom.“ Zdvihla ruku v čipkovanej rukavičke a kývla smerom k jednoducho, ale láskavo vyzerajúcej žene sediacej na opačnej strane postele. „Nepáči sa jej to, ale ja hovorím: načo čakať na celý ten cirkus a ceremóniu, keď budem po smrti a pochovaná a už nič z toho nebudem mať?“

Slečna Jonesová pokrútila hlavou a vymenila si s Mariah trpký úsmev. Mala na sebe strohé denné šaty a šila čosi, čo vyzeralo ako čierne pohrebné pásky. Mariah dúfala, že ešte istý čas nebudú potrebné.

Posadila sa na stoličku s tvrdým operadlom, ktorá stála vedľa postele. „Podľa mňa vyzeráte dobre, tetuška.“

„Naozaj? Doktorovi *Prišernému* by sa to iste nepáčilo. A odvážim sa povedať, že ani Hughovi.“

Mariah nevedela, čo na to odpovedať.

Pani Prin-Hallseyová si narovnala čipkované manžety. „Ako sa ti býva v strážnom domčeku?“

„Dobre. Život tam je pokojný.“

„Máš ešte moju truhličku?“

„Pravdaže.“

„Nazrela si dovnútra?“

Mariah zaváhala. „Ja... nie...“

Tetine oči zaiskrili. „Aha. Skúšala si, ale bola zamknutá, však?“ Potiahla za retiazku, čo jej visela na krku, a z výstrihu sa vynoril starý zdobený kľúčik.

„A ani do nej nenazrieš, kým nebudem mŕtva a pochovaná.“ Zastrčila kľúč nazad do úkrytu. „Potom sa v mojich veciach môžeš prehrabávať, koľko budeš chcieť. Človek nikdy nevie. Možno medzi nimi nájdeš niečo cenné alebo prinajmenšom zaujímavé.“

Skôr než sa Mariah mohla poďakovať, teta pokračovala: „Urob s tým, čo chceš, len o tom nehovor Hughovi. Niekoľko vecí mi už zmizlo a mám podozrenie, že predáva všetko, čo môže, len aby splatil svoje hráčske dlhy. Skazený chlapčisko.“

Teta naklonila hlavu nabok a Mariah sa na okamih zľakla, že jej ťažká parochňa z hlavy spadne.

„Pamätám si ťa ešte ako dieťa, moja drahá.“ Vyrovnane sa na ňu zapozerala. „Ty a ja máme spoločného viac, než by si si kedy myslela.“

„Ako to?“

Pani Prin-Hallseyová sa záhadne usmiala a potom sa k nej naklonila. „Ak ťa po mojej smrti Hugh vyhodí, sľub mi, že si vezmeš truhlicu so sebou.“

Vážne by ju mohol vyhodit? Mariah preglgla. „Sľubujem.“

„Dobre. Sme dohodnuté.“ Francesca Prin-Hallseyová sa oprela o vankúše, zatvorila oči a Mariah pochopila, že jej návšteva sa skončila.

Keď Mariah zostupovala po schodoch z portika, zbadala muža, ktorý práve prichádzal k domu od stajní. Spoznala ho z portrétu, ktorý visel vnútri. Hugh Prin-Hallsey, jediný syn a dedič Fredericka Prin-Hallseyho a jeho prvej manželky, oboch už teraz zosnulých. Stále vyzeral atraktívne – bol vysoký, mal rovné čierne vlasy,

husté tmavé obočie a bokombrady, no zdal sa asi o desaťročie starší než na obraze, takže mohol mať tridsaťpäť rokov alebo aj viac. Oblečený mal pekne ušitý jazdecký kabát, niesol sa vznešene a kráčal dlhým ľahkým krokom. Ako sa blížil, medzi obočím a pozdĺž uskrňujúcich sa perí si všimla zopár vrások.

Tmavé oči sa mu rozžiarili záujmom. „Dobrý deň, som Hugh Prin-Hallsey.“ Uklonil sa. „A vy ste?“

Zaváhala. Bála sa, ako zareaguje, keď zistí, kto je. „Som slečna Aubreyová. A viem, kto ste vy.“

„Skutočne? Už sme sa stretli? Také rozkošné stvorenie by som si zapamätal.“

„Ešte sme sa nestretli. Ale videla som vašu podobizeň v dome.“

„Naozaj? A čo si myslíte?“ Vypol hrud' a nadvihol bradu. „Vystihuje ma?“

Jeho komické pýšenie jej na tvári vylúdilo úsmev. „Nech už umelec dostal koľkokoľvek, bolo to primálo.“

Šklbol jedným ťažkým čiernym obočím. „Myslím, že dáma odpovedá v hádankách.“

Zmenila tému. „Práve som bola navštíviť pani Prin-Hallseyovú, ktorá sa neteší najlepšiemu zdraviu, ako viete.“

Všimla si, že sa zamračil, a zamyslela sa, či ho tá správa rozrušila tak veľmi, ako sa zdalo.

Jej mylné obavy však rýchlo rozptýlil. „Ako ma len hnevá, keď počujem, že toto meno používa aj niekto iný okrem mojej drahej mamičky – nech Boh dá pokoj jej duši.“ Vzdychol si.

„Mrzí ma to.“ Mariah však nešpecifikovala, či ju mrzí smrť jeho matky alebo používanie jej priezviska.

Jeho úšklabok sa zmenil na grimasu. „Nepovedzte, že vy ste tá údajná *neter*.“

Ospravedľujúco sa usmiala. „Obávam sa, že áno. Bývam v strážnom domčeku.“

„To som sa už nedávno dozvedel. Škoda.“

Chcela sa opýtať, ktorého aspektu jej situácie sa to posledné slovo týka, ale zdržala sa.

Zložil si paže za chrbtom. „Hovoríte, že vaša teta sa neteší dobrému zdraviu?“

„Nie. Lekár jej povedal, že jej neostáva veľa času.“

„Výborne. Prvé dobré správy tohto mesiaca.“

Mariah šokovane otvorila ústa. „Pán Prin-Hallsey, to je od vás kruté.“

„Nepochybne. Ale nebudem predstierať ľútosť, ktorú necítim. Vysmiala by ma, keby som to urobil. Veľmi dobre vie, aký mám na ňu názor, a dovolím si tvrdiť, že jej názor na mňa nie je o nič lepší.“

Mariah mu nemohla oponovať. „Podľa mňa však vyzerala dobre.“

„To je zlé. Povedzte mi...“ Prenikavo sa na ňu zadíval. „Koľko platíte za strážny domček?“

Vypúlila naňho oči, ochromená jeho bezočivou otázkou. Pravda bola taká, že neplatila nič. „Ja... teda, vaša... moja teta bola taká veľkorysá, že mi dovolila...“

„Nechajte to tak. Porozprávam sa o tejto záležitosti so správcom. A teraz vám musím popriať pekný deň, slečna...?“

„Aubreyová.“

Zvrátil tvár. „Aubreyová... to meno som už počul. Ale hovoríte, že sme sa ešte nestretli?“

Pokrútila hlavou.

„Hm, veď ja si spomeniem. A teraz ma prosím ospravedlňte. Musím ísť dnu a uistiť sa, že tá stará raketa už nezhrabne ďalšie matkine veci. Pekný deň.“

„Pekný deň,“ zamumlala, ale muž už vystupoval hore schodmi.

Mariah sledovala, ako mizne v dome. Nevedela, čoho sa má obávať viac: toho, čo urobí, keď sa dozvie o jej nulovom nájomnom, alebo toho, čo by sa o nej mohol rozpamätať.